

Despre Vasile Alecsandri

Vasile Alecsandri s-a nascut pe data de 14 iunie 1818 sau 21 iulie 1821 in Bacau; inmormantat pe 22 august 1890 in Mircesti, judetul Iasi). Poet, dramaturg, diplomat, academician si om politic.

Nascut in familia spatarului Vasile Alecsandri, urmeaza cursurile pensionului lui Victor Cuenim din Iasi (1828-1834); pleaca la Paris, unde isi ia bacalaureatul (1835) si se inscrie la facultatile de Drept si de Medicina, dar nu dupa mult timp renunta, nesimtindu-se atras de nici unul dintre cele doua domenii. Revenit in tara (1839), este "sef la masa pensiiilor" (1839 - 1846), unul dintre cei trei directori ai Teatrului National din Iasi (1840-1848), arhivist al statului (1850-1854).

Desi fiu de boier, participa la miscarea revolutionara de la 1848 din Moldova, fiind convins de necesitatea modernizarii tarii. A redactat documentul programatic Petitiunea Proclamatiune (mart. 1848), iar dupa inabusirea in fasa a tentativei revolutionare, cu toate ca nu se afla pe lista proscrisilor, a preferat sa plece din tara impreuna cu ceilalti revolutionari. A mers la Brasov, fiind unul dintre semnatarii documentului Printipiile noastre pentru reformarea patriei (mai 1848), apoi la Cernauti, unde este ales membru in conducerea Societatii romanilor din Cernauti (iunie 1848). Ajuns la Paris (septembrie 1848), contribuie la organizarea emigratiei romanesti.

Se intoarce in Moldova (decembrie 1849), dedicandu-se literaturii, iar dupa moartea tatalui sau (septembrie 1854) ii elibereaza pe robii tigani de pe mosia Mircesti. S-a implicat in lupta pentru Unire, publicand in "Steaua Dunarii" poezia Hora Unirii (9 iunie 1856), devenita un adevarat imn pentru toti romanii. Ales deputat de Bacau in Adunarea ad-hoc a Moldovei (septembrie 1857), demisioneaza din motive de sanatate, ulterior plecand la Paris pentru a sustine Unirea. Propus candidat la domnia Moldovei, refuza in favoarea lui Costache Negri, pana la urma cel ales fiind A.I. Cuza. Dupa alegerea lui Cuza si ca domn al Tarii Romanesti (24 ianuarie 1859), Alecsandri declara: "in acel moment am simtit individualitatea mea de roman sporita, neamul meu inaltat". A fost deputat de Roman (1869) si senator (1879). Functia in care si-a demonstrat cu prisosinta calitatile a fost cea de ministru al Afacerilor Straine (octombrie 1858-aprilie 1860), pe care a detinut-o chiar daca guvernele s-au schimbat, beneficiind de increderea domnului. Plecand in misiunea care ii fusese incredintata, de a obtine din partea puterilor europene recunoasterea dublei alegeri a domnului A.I. Cuza, afirma: "Eu, un biet taran de la Dunare, aveam in contact cu capacitatile cele mai recunoscute din Europa, cu oamenii cei mai insemnati! Nu fara de griji ma intrebam de voi pute sa ma ridic si sa ma sustin la inaltimea misiei mele", intr-adevar, s-a intalnit cu marile personalitati europene: contele Walewski, ministrul de Externe al Frantei, imparatul francez Napoleon III, lordul Malmesbury, ministrul de Externe al Marii Britanii, Camillo Cavour, primul-ministru al Piemontului, regele Victor Emmanuel, reusind sa-i convinga sa accepte doleanțele romanilor. Ca urmare a eforturilor sale, marile puteri au recunoscut dubla alegere a lui Cuza.

La insistentele domnului primeste functia de sef al Agentiei diplomatice de la Paris (mart. 1861 - iunie 1862), contribuind la deplina recunoastere a Unirii. De asemenea, la solicitarea lui Cuza merge la Paris (noiembrie 1863) spre a pleda cauza necesitatii unei lovituri de stat pentru

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

realizarea reformelor, produsa la 2 mai 1864.

O alta functie detinuta in diplomatie a fost aceea de ministru plenipotentiar al Romaniei la Paris (februarie 1885). in paralel cu activitatea politica si diplomatica s-a dedicat literaturii, scriind poezii si piese de teatru, fiind considerat, pe buna dreptate, creatorul dramaturgiei romanesti.

Membru fondator al Societatii Academice Romane (2 iunie 1867), demisioneaza in august 1871, nemultumit de faptul ca prestigioasa institutie adopta o ortografie pe care o considera greoaie; si-a reluat locul abia in mai 1879. Pentru realizarile sale literare a primit mai multe premii nationale si internationale.

S-a stins din viata la mosia sa Mircesti, locul pe care l-a iubit cel mai mult, si unde a fost inmormantat, conform dorintei sale. Deasupra mormantului s-a construit un mausoleu (1928), iar in fata Teatrului National din Iasi i-a fost asezata o statuie (1906). Din vasta sa opera literara sunt de mentionat: Doine si lacramioare (1853), Opere complete (1875; Poezii, vol. I-III, Teatru, voi. IV), Proza (1876), Ostasii nostri (1878).

Bogdan P. Hasdeu ii surprinde foarte inspirat personalitatea: "El este reprezentantul cel mai puternic, cel mai complet al gandirii si simtirii romanesti. El a cantat toate dorintele, el a plans toate nevoile si necazurile romanimii. El a incurajat si a imbarbatat neamul lui in felul in care acest neam putea sa inteleaga; a fost vesel, trist, viteaz, cuminte, rabdator, plin de speranta si de credinta, glumet si intelept ca poporul roman insusi". (S.I.)